

[Ninn-Hansen.]

mig anledning til nogle bemærkninger, for hr. Hjortnæs har selvfølgelig ganske ret i, at denne diskussion om, hvorvidt man skal lægge vægt på den personlige frihed, eller om man skal give statsmagten, som det i almindelighed drejer sig om, en større myndighed, er en meget gammel diskussion. Men når hr. Hjortnæs når til den konklusion, at den demokratiske socialisme har fundet en god balance, er jeg uenig. Det gælder hverken i andre lande eller her i landet. Der er jo netop sket det, at vægtskålen til fordel for indgrebene er kommet alt for langt ned, og det, vi andre prøver på for at genoprette balancen, er at få vægtskålen i den anden retning, så man tager mere hensyn til den personlige frihed. Hr. Hjortnæs ved meget godt fra bedømmelsen mange steder her i landet, at der i næsten alle kredse er et indtryk af, at man har givet den personlige frihed for lidt.

Det er derfor, vi andre bestræber os for at give den personlige frihed noget mere. I særlig grad går vi selvfølgelig ind i den debat, når det ikke er statsmagten, lovgivningsmagten, der trækker den personlige frihed væk fra det, den burde have, og giver myndigheden til sig selv, for så synes vi, vi kommer ud i og er kommet ud i noget, som ikke er holdbart, og hvor man angriber den personlige frihed på en måde, vi ikke synes om. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi dermed vil sige, at så er en fagbevægelse overflødig, eller at en fagbevægelse skal indskrænkes til noget ganske minimalt. Jeg vil gerne sige, så det fuldt ud forstås: jeg anerkender og respekterer da helt igennem fagbevægelsen. Den har gjort en indsats af betydning for sine medlemmer og for samfundet, men det betyder ikke, at fagbevægelsen bør have en myndighed, en håndsret, over nogen, der ikke tilkommer den. Hvis spørgsmålet om Vinding Kruses opfattelse af fagbevægelsen er stillet generelt og ikke alene til fru Nathalie Lind, vil jeg da gerne sige, at det, der blev læst op om professor Vinding Kruses syn på fagbevægelsen, har ikke dækning i det konservative folkeparti.

Men jeg vil tilføje, at så må man da også tage dette som det, det er, nemlig noget fortidigt, noget skrevet i en anden situation. Jeg var ærlig talt meget ked af, at hr. Hjortnæs kom med en bemærkning om af-

døde professor Vinding Kruse vedrørende besættelsen, for denne bemærkning kunne jo misforstås, kunne opfattes, som om Vinding Kruse havde en placering, der kunne være genstand for noget, der var mere end en kritik, hvor man kan have en anden politisk opfattelse. Hvis hr. Hjortnæs tager ordet igen, håber jeg, han vil fortælle os, at noget sådant havde han slet ikke tænkt på, men jeg gør opmærksom på det, fordi jeg synes, at bemærkningen var egnet til at kunne misforstås. Så synes jeg altså, man skal medgive Vinding Kruse, at han jo også for disse mange år tilbage har tænkt andre tanker, der var meget fremskridtsvendte; tænk på, hvilken indsats han gjorde f. eks. på naturfredningsområdet. Hr. Hjortnæs har været så venlig at låne mig den bog, han citerede, hvor der i fortsættelse af det, der blev sagt om fagforeningerne, står, at alle udgifter til forsikring mod sygdom, ulykke, alderdom og arbejdsløshed opføres på skatteblanketten og opkræves sammen med skatten — for arbejderes og funktionærers vedkommende af deres arbejdsgivere, der fradrager beløbene hertil i lønnen.

Ja men noget af det er jo sket, og noget andet skal vi måske overveje, når vi skal til at drøfte, hvordan det skal forholde sig med arbejdsløshedskasserne i fremtiden. Jeg synes bare ikke, man skal placere ham som den, der har de reaktionære tanker, for jeg synes altså, at på andre områder har han været ret forudseende. Nok om det.

Den respekt, vi vel alle har for fagbevægelsen, synes jeg også burde have bevirket, at nogle bemærkninger fra anden side ikke var fremkommet. Der var jo nogle bemærkninger, der kunne tyde på, at hvis folketinget bestemmer sig til en lovgivning som den, vi har foreslået, ville det knibe med overholdelsen af denne lovgivning rundt omkring på arbejdspladserne. Der tror jeg langt bedre om de danske arbejdere end nogle af dem, der endda præsenterer sig selv som repræsentanter for arbejderpartier, for selvfølgelig vil de danske arbejdere overholde landets lovgivning, det mangledé da bare andet. De ved jo godt, at deres repræsentanter i en række situationer har pålagt købmænd, skræddere, skomagere, og hvem det ellers kan være, en række pligter, som de må overholde lovgivningsmæssigt. Jeg husker også de bemærkninger, der fremkom fra flere partiers